



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. V.**, zastoupena JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, č. j. 54 A 60/2020 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Týnec nad Sázavou (dále jen „*stavební úřad*“) usnesením ze dne 8. 4. 2020, č. j. TnS-2018/3214-19, podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „*správní řád*“) zastavil stavební řízení zahájené na základě žádosti J. V. a žalobkyně (dále též „*stavebníci*“) o stavební povolení na stavbu „*Nástavba zahradního domku na pozemku st. p. XA v katastrálním území Ch.*“ (dále jen „*nástavba*“), neboť stavebníci neodstranili vady žádosti, které brání pokračování v řízení – nedoložili závazné stanovisko orgánu územního plánování (Městský úřad Benešov, odbor výstavby a územního plánování), ani územní souhlas nebo pravomocné územní rozhodnutí. Proti tomuto usnesení podali stavebníci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2020, č. j. 135280/2020/KUSK, zamítl.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud uvedl, že žalobkyně nebrojila proti tomu, že stavební úřad vyzval stavebníky k odstranění vad (nedostatků) žádosti podle § 107 odst. 2 a § 111 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „*stavební zákon*“) ve spojení s § 39 odst. 1 a § 45 odst. 2 správního řádu, a nestěžovala si ani nejednoznačnost či neurčitost výzvy. Vědoma si svých procesních povinností přesto této výzvě nevyhověla. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žalobkyně měla mimořádně dlouhou lhůtu k tomu, aby doložila veškeré nezbytné přílohy žádosti o stavební povolení. K doplnění podkladů byla žalobkyně vyzvána usnesením stavebního úřadu ze dne 18. 9. 2018, které jí bylo doručeno dne 1. 10. 2018, a proto podle krajského soudu nemůže být relevantní, že Českou republiku od jara 2020 zasáhla pandemie onemocnění COVID-19, která vedla dne 12. 3. 2020 k vyhlášení nouzového stavu na celém území na dobu 30 dnů. Krajský soud připustil, že od 12. 3. 2020 do konce stanovené lhůty 30. 3. 2020 byla žalobkyně dotčena krizovými opatřeními, a nezpochybňoval ani tehdejší obavy žalobkyně o její zdraví. Byť mohlo být získání chybějících podkladů v průběhu posledních dnů stanovené lhůty dotčeno omezujícími opatřeními a epidemiologickou situací, podle krajského soudu nelze odhlížet od toho, že lhůta počala běžet již dne 1. 10. 2018. V průběhu roku 2018, 2019 ani na počátku roku 2020 přitom v České republice nepanoval výjimečný stav. Krajský soud uzavřel, že žalobkyni tehdy nic nebránilo, aby nedoložení některých příloh žádosti o stavební povolení včas napravila.

[4] K argumentaci žalobkyně, že si stavební úřad mohl vyžádat závazné stanovisko přímo od Městského úřadu Benešov, krajský soud uvedl, že sám stavební úřad deklaroval, že by takto postupoval za předpokladu, že by závazné stanovisko bylo jediným chybějícím podkladem. Tím dal stavební úřad najevo, že k zastavení stavebního řízení vedla především ta skutečnost, že územní řízení ve věci *nástavby* do té doby stále nebylo pravomocně skončeno. Stavebníkům tak stavební úřad primárně vytýkal, že nedoložili územní souhlas či územní rozhodnutí.

[5] Krajský soud dále popsal průběh územního řízení, ve kterém stavebníci opakovaně vznesli námitku podjatosti, a konstatoval, že v době vydání rozhodnutí žalovaného bylo územní řízení k žádosti stavebníků přerušeno. Tuto procesní strategii stavebníků označil krajský soud za nepochopitelnou a zdůraznil, že k zahájení územního řízení přistoupili stavebníci až v poslední den v pořadí třetí lhůty pro doplnění podkladů poskytnuté stavebním úřadem ve stavebním řízení. Krajský soud nesouhlasil s postojem žalobkyně, že nemohla územní řízení ovlivnit a že záleželo jen na stavebním úřadu, zda a kdy v územním řízení rozhodne. Naopak, bylo plně v rukou žalobkyně, kdy požádá o územní rozhodnutí. Pokud žalobkyně s podáním žádosti otálela více než rok od okamžiku, kdy byla upozorněna na chybějící územní rozhodnutí, padá veškerá odpovědnost za komplikace územního řízení vzniklé v důsledku pandemie na její bedra, neboť při zákonem předvídaném postupu by o žádostech pravděpodobně bylo rozhodnuto před vypuknutím pandemie. Krajský soud proto souhlasil se žalovaným, že jednání stavebníků vykazovalo obstrukční rysy a že žalobkyně neměla nárok na opětovné prodloužení lhůty, aby mohla splnit podmínku podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Krajský soud uzavřel,

pokračování

že stavebníci nedoplňli požadované podklady, a protože se jednalo o podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, bylo namíste řízení zastavit.

[6] Námitce žalobkyně, že jí žalovaný upíral možnost podat blanketní odvolání a toto doplnit, krajský soud nepřisvědčil. Konstatoval, že odvolání stavebníků nebylo blanketní, přesto však stavební úřad vstřícně určil stavebníkům lhůtu k avizovanému (nikoli nezbytnému) doplnění odvolání a věc žalovanému předložil až tomto doplnění. Krajský soud dále přisvědčil žalovanému, že stavební úpravy na sousední nemovitosti č. p. 6 nebyly předmětem stavebního řízení ve věci stavebníků, žalovaný se tudíž nemohl věnovat námitkám stran komína a oken na stavbě č. p. 6.

[7] K namítané podjatosti úředních osob krajský soud uvedl, že účastník se nemůže domáhat vyloučení úředních osob z řízení, ve kterém již bylo rozhodnuto. O námitce podjatosti směřované až dodatečně proti tajemníkovi městského úřadu, nemuselo být vydáno samostatné rozhodnutí, ale žalovaný se měl otázkou, zda rozhodnutí o nepodjatosti úředníka stavebního úřadu nevydala vyloučená úřední osoba, zabývat jako jednou z odvolacích námitek. Postup žalovaného, který namítanou podjatost ve svém rozhodnutí odmítal vypořádat, byl tudíž vadný. Krajský soud však shledal, že se žalovaný k obdobným námitkám vyjádřil v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2020, v němž řešil podjatost totožných úředních osob pro účely územního řízení, žalobkyně tak musela být seznámena s úvahami žalovaného, proč její námitky nejsou důvodné. Za daných okolností nejde o vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a proto krajský soud nepovažoval za účelné rozhodnutí žalovaného rušit s tím, aby se namítanou podjatostí zabýval.

[8] Uplatňované důvody podjatosti podle krajského soudu z povahy věci nemohou být úspěšné. Stavebníci totiž ve správním řízení neuvedli konkrétní tvrzení o nepřijatelném vztahu úředních osob k předmětu řízení, osobám účastníků či jejich zástupců, na což upozornil již tajemník úřadu v usnesení, jímž určil, že vedoucí stavebního úřadu (oprávněná úřední osoba) není ve věci podjatý. Postup úředních osob v jiných, byť i souvisejících, řízeních nemůže podle krajského soudu zakládat jejich podjatost. Ani nepodložená tvrzení sousedky, u nichž není patrné, že by měla podklad v realitě, nelze přisuzovat k tíži oprávněných úředních osob. Krajský soud shrnul, že postup oprávněné úřední osoby ve stavebním řízení nevykazoval známky nestandardnosti v neprospěch stavebníků, byl korektní a až překvapivě vstřícný, ačkoli stavebníci plnili své procesní povinnosti přinejmenším velmi nedbale. Krajský soud dále nepřehlédl, že usnesení stavebního úřadu bylo v odvolacím řízení nezávisle přezkoumáno osobami, jejichž podjatost stavebníci nenamítali. O sporných otázkách tedy rozhodovaly nepodjaté osoby, ani hypotetická podjatost úředních osob stavebního úřadu proto nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka namítá, že stavební úřad řízení zastavil mimo jiné z důvodu nedoložení stanoviska orgánu územního plánování, ačkoli mu ve stanovené lhůtě sdělila, že stanovisko již bylo vydáno. Zdůrazňuje, že český právní řád neurčuje povinnost činit podání

s předstihem. Napadený rozsudek navíc neuvádí, kdy stěžovatelka o závazné stanovisko požádala, kdy bylo vydáno, od kdy je měla k dispozici atd. Požadavek, aby doložila zmíněné závazné stanovisko, podle stěžovatelky nebyl proporcionální. Dále stěžovatelka popisuje vývoj pandemie onemocnění covid-19 v březnu 2020 s tím, že v České republice z důvodu epidemiologické situace panoval nouzový stav a bylo omezeno také poskytování právního poradenství. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu stěžovatelka, narozená v roce 1946, patřila do skupiny nejohroženějších osob. Neměla datovou schránku ani vybavení k okopírování závazného stanoviska a ke konci lhůty pro ni bylo objektivně ohrožující žádat někoho o pomoc s řešením technických obtíží. Stěžovatelka si nebyla vědoma rozdílu mezi sdělením, že orgán územního plánování závazné stanovisko vydal, a sdělením, že „*toto stanovisko bylo vydáno určitého dne a s určitým číslem jednacím*“. Za dané situace považovala stěžovatelka za dostačující, jakým způsobem žádost doplnila. Stavební úřad podle ní postupoval přepjatě formalisticky, jestliže nouzový stav nezohlednil, nevyzval ji k nápravě, ani si stanovisko nevyžádal přímo od orgánu územního plánování. K tomu stěžovatelka odkazuje na zásadu co nejmenšího zatěžování dotčených osob upravenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad ani účastníky nepoučil o možnosti požádat o prominutí zmeškání lhůty, stěžovatelka tak byla zbavena práva plynoucího z § 41 správního řádu (navrácení v předešlý stav). Napadený rozsudek podle stěžovatelky nepředvídatelné okolnosti neposuzuje, nehodnotí ani postup stavebního úřadu v rozporu se stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 19. 3. 2020 k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu a bagatelizuje zkrácení lhůty k doplnění podkladů.

[11] Stěžovatelka připomíná, že opakovaně uváděla, že územní řízení je vedeno stejným stavebním úřadem; ten přesto stavební řízení zastavil mimo jiné z důvodu nedoložení pravomocného územního rozhodnutí či souhlasu. Krajský soud v této souvislosti podle stěžovatelky hodnotil průběh odlišného, samostatného, nesouvisejícího řízení. Stěžovatelka současně uvádí, že „*odpůrce* [takto stěžovatelka označuje žalovaného] *k tomu není oprávněn*“. Tento postup je podle stěžovatelky v přímém rozporu s vypořádáním námitek vůči sousední nemovitosti č. p. 6, kterými se správní orgány odmítly zabývat, protože je to nesouvisející řízení, což napadený rozsudek schválil. Vzhledem k vzájemnému postavení obou staveb a prováděným stavebním úpravám pokládá stěžovatelka za zřejmé, že právě nepovolené stavební úpravy sousedního objektu znemožňují „*umístění povolené stavby*“.

[12] Zkrácení na svých právech spatřuje stěžovatelka i v tom, že krajský soud neprovedl důkaz výsledkem zástupce stavebního úřadu. Uvádí, že stavební úřad „*měl do spisu zařadit i protokol, listinu, kterou sám sepsal*“. Stěžovatelka popisuje, že těsně po ohlášení rekonstrukčních prací na domě č. p. 6 se na stavební úřad dostavil její syn, stavební úřad mu však neumožnil učinit „*právní úkon v místnosti stavebního úřadu ve věci stěžovatelky*“. Ohlášení rekonstrukčních prací na domě č. p. XB podle stěžovatelky materiálně souvisí s řešenou *nástavbou* a s namítanou podjatostí stavebního úřadu. Stěžovatelka má za to, že neprovedením důkazu výsledkem zástupce stavebního úřadu byla zbavena svého práva vyslechnout klíčového svědka a prokázat tvrzené skutečnosti o podjatosti stavebního úřadu, jeho nečinnosti a okolnostech zamlčení protokolu.

[13] Stěžovatelka namítá také nesprávné posouzení nevypořádání námítky podjatosti. Zdůrazňuje, že krajský soud označil postup žalovaného, který ve svém rozhodnutí odmítl

pokračování

vypořádat namítanou podjatost, za zjevně vadný, neboť se jednalo o relevantní odvolací námitky. Krajský soud však rozhodnutí žalovaného nezrušil s odůvodněním, že podjatost totožných úředních osob byla řešena pro účely souběžně probíhajícího územního řízení. Tím krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil rozhodnutí žalovaného a vadu nesprávně zhojil.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na závěry krajského soudu a zdůrazňuje, že závazné stanovisko orgánu územního plánování nebylo jediným dokladem, který stavební úřad postrádal, a proto nebylo nutné, aby si toto stanovisko sám dohledával. Získání územního rozhodnutí nebylo možné v dohledné době očekávat, což bylo stavebnímu úřadu známo z úřední činnosti. Stavební úřad tedy podle žalovaného postupoval způsobem, o němž stěžovatelku předem poučil, a stavební řízení, které probíhalo déle než 19 měsíců, zastavil. Žalovaný souhlasí s krajským soudem, že přitakání argumentům stěžovatelky týkajícím se nouzového stavu by jen prodlužovalo řízení. Stěžovatelkou popisovaný průběh covidových omezení považuje žalovaný za irrelevantní námitku, neboť tato okolnost trvala pouze část března 2020, ve kterém lhůta k předložení dokladů stěžovatelce končila, a navíc byla stěžovatelka v prodlení i z jiného důvodu. Kasační námitka vyčítající stavebnímu úřadu nedostatek součinnosti podle § 6 odst. 2 správního řádu (že si neobstaral závazné stanovisko orgánu územního plánování), by podle žalovaného byla relevantní v případě, že by se jednalo o poslední chybějící doklad; tak tomu ovšem nebylo.

[15] Podle žalovaného nemůže mít zmínka krajského soudu o rozpačitém postupu stěžovatelky v územním řízení žádný vliv na právní posouzení věci, které se týkalo otázek stavebního řízení a bylo důkladné a vyčerpávající. Námitku neprovedení důkazu výsledkem zástupce stavebního úřadu považuje žalovaný za nesrozumitelnou; stěžovatelka nevysvětlila, jaký vliv na výsledek řízení by tento výsledek mohl mít, ani jak ohlášení rekonstrukčních prací na domě č. p. 6 souvisí s navrhovanou *nástavbou* a podjatostí úřední osoby. Žalovaný souhlasí s tím, že měl ve svém rozhodnutí vypořádat námitku podjatosti uplatněnou v odvolacím řízení, i se závěrem, že tato vada nezpůsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť námitku podjatosti o stejném obsahu zvažoval v územním řízení v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2020. Z uvedených důvodů žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud považuje předně za potřebné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměruje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015,

č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřijatelná, „*opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*“ Stěžovatel tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak nečiní a kupříkladu pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoli reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že tyto námitky krajský soud vypořádal a v jejich opakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopna obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015 - 36). Úkolem Nejvyššího správního soudu totiž není opětovné projednání žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu krajského soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22).

[19] V nyní řešené věci nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku podstatná část kasační stížnosti. Stěžovatelka sice uplatnila poměrně obsáhlou argumentaci týkající se závazného stanoviska orgánu územního plánování (srov. odstavec [10] tohoto rozsudku), nicméně zcela pominula zásadní argument krajského soudu, který se k této problematice váže. Krajský soud upozornil na to, že stavební úřad deklaroval, že by si existující závazné stanovisko orgánu územního plánování sám opatřil za předpokladu, že by bylo jediným chybějícím podkladem. Tím stavební úřad podle krajského soudu zdůraznil, že k zastavení stavebního řízení vedla především ta skutečnost, že územní řízení ve věci *nástavby* do té doby stále nebylo pravomocně skončeno. Stavebníkům tak stavební úřad primárně vytýkal, že nedoložili územní souhlas či územní rozhodnutí. Na tuto klíčovou argumentaci krajského soudu, týkající se postupu stavebního úřadu ohledně závazného stanoviska orgánu územního plánování, stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nereagovala. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvedené závěry krajského soudu, které ve střetu s její argumentací ob stojí samy o sobě, nijak nezpochybnila, vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační námitky obsažené v odstavci [10] tohoto rozsudku jako nepřijatelné, neboť se mýlí s rozhodovacím důvodem krajského soudu. Součástí těchto námitek je také argumentace upozorňující na § 41 správního řádu (navrácení v předešlý stav) a na chybějící poučení ze strany správních orgánů; tato námitka je nepřijatelná také z toho důvodu, že ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že krajský soud neprovedl důkaz výsledkem zástupce stavebního úřadu. Jedná se o námitku jiné vady řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou stěžovatelka chybně podřadila pod písmeno a) daného ustanovení. Toto pochybení však stěžovatelce nemůže jít k tíži, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí*“ (srov. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

pokračování

[21] K této námitce Nejvyšší správní soud především konstatuje, že krajský soud svůj postup (neprovedení důkazu) řádně odůvodnil v odstavci 7 napadeného rozsudku, kde poukázal na to, že stěžovatelka neoznačila konkrétní osobu svědka, ani nevysvětlila, k jakým okolnostem by měla taková osoba vypovídat, a navíc veškeré rozhodné skutečnosti plynou z obsahu správního spisu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že každý, kdo navrhuje provedení důkazu výsledkem svědka, musí jednak řádně označit osobu svědka jménem, příjmením a adresou a jednak musí uvést, jaké skutečnosti mají být takovým důkazem prokázány. Soud přitom není povinen si tyto údaje domýšlet či dohledávat. Stěžovatelka v řízení před krajským soudem nespecifikovala navrhovaného svědka alespoň jménem a příjmením, což jsou informace nezbytné k tomu, aby soud mohl svědka předvolat (s využitím jeho adresy do zaměstnání, neboť se mělo jednat o zástupce stavebního úřadu). Žádnou bližší specifikaci navrženého svědka stěžovatelka neuvedla ani v kasační stížnosti, respektive v jejím doplnění, a dokonce ani nijak nezpochybnila závěr krajského soudu, že řádné označení osoby svědka je podmínkou pro provedení takového důkazu. Již jen z těchto důvodů je kasační námitka proti neprovedení důkazu výsledkem zástupce stavebního úřadu nedůvodná.

[22] Tvrdí-li stěžovatelka, že byla zbavena svého práva vyslechnout klíčového svědka a prokázat tvrzené skutečnosti o podjatosti stavebního úřadu, jeho nečinnosti a okolnostech zamlčení (blíže nespecifikovaného) protokolu, Nejvyšší správní soud podotýká, že tuto situaci si stěžovatelka zavinila sama tím, že neuvedla jméno a příjmení osoby, kterou požadovala vyslechnout jako svědka. Nejvyšší správní soud zároveň souhlasí se stěžovatelkou rovněž nezpochybněným argumentem krajského soudu, že všechny relevantní skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu, což činí jakékoli další dokazování nadbytečným. Tato námitka tudíž není důvodná.

[23] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou zpochybňující závěr krajského soudu, který – byť shledal pochybení žalovaného – jeho rozhodnutí nezrušil s odůvodněním, že podjatost totožných úředních osob byla řešena pro účely souběžně probíhajícího územního řízení. K této námitce Nejvyšší správní soud podotýká, že účastníci řízení a krajský soud se shodují v tom, že bylo povinností žalovaného vypořádat namítanou podjatost oprávněných úředních osob stavebního úřadu jako odvolací námitku, což žalovaný neučinil. Za situace, kdy žalovaný řádně odůvodnil svůj závěr, že byl naplněn důvod pro zastavení stavebního řízení a usnesení stavebního úřadu bylo vydáno v souladu se zákonem, představuje podle Nejvyššího správního soudu nevypořádání dílčí odvolací námitky vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Tato vada přitom může být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu jen za podmínky, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud zkontroloval, zda byla zmíněná podmínka splněna. Za podstatné přitom označil, že stěžovatelka byla seznámena s úvahami žalovaného týkajícími se podjatosti oprávněných úředních osob stavebního úřadu, neboť žalovaný se k obdobným námitkám vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 9. 9. 2020, v němž řešil podjatost totožných úředních osob pro účely územního řízení. Krajský soud proto nepovažoval za účelné rozhodnutí žalovaného rušit s tím, aby se namítanou podjatostí zabýval. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává, že krajský soud v napadeném rozsudku podrobně rozebral také jednotlivé stěžovatelkou uplatněné důvody podjatosti a stěžovatelce nepřisvědčil. Za dané situace a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka věcné závěry krajského soudu týkající

se tvrzené podjatosti oprávněných úředních osob stavebního úřadu v kasační stížnosti nijak nezpochybnila, nemůže kasační argumentace stěžovatelky obstát.

[24] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že krajský soud hodnotil průběh nesouvisejícího řízení. Za nesouvisející přitom stěžovatelka označila územní řízení o umístění *nástavby* zahájené na základě žádosti stavebníků doručené stavebnímu úřadu dne 30. 10. 2019.

[25] V rámci posouzení této námítky považuje Nejvyšší správní soud za podstatné připomenout, že stavebníci dne 28. 8. 2018 ohlásili stavebnímu úřadu, že budou provádět *nástavbu*. Stavební úřad ve věci postupoval podle § 107 odst. 1 stavebního zákona a po zjištění, že záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, usnesením ze dne 18. 9. 2018 rozhodl o provedení stavebního řízení ve věci *nástavby*. V takovém případě se podle § 107 odst. 2 stavebního zákona ohlášení stavby považuje za žádost o stavební povolení. Stavební úřad současně usnesením ze dne 18. 9. 2018 vyzval stavebníky k doplnění žádosti mimo jiné o závazné stanovisko orgánu územního plánování a územní souhlas nebo pravomocné územní rozhodnutí ve lhůtě do 30. 11. 2018. Závazné stanovisko orgánu územního plánování a územní souhlas nebo pravomocné územní rozhodnutí představují povinné přílohy žádosti o stavební povolení [srov. § 110 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona].

[26] Vzhledem k tomu, že povinnou přílohou žádosti o stavební povolení ve věci *nástavby* mělo být pravomocné územní rozhodnutí o umístění *nástavby* či souhlas s jejím umístěním a nepředložení této přílohy ve lhůtě stanovené stavebním úřadem bylo důvodem pro zastavení stavebního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by územní řízení ve věci *nástavby* nesouviselo s nyní řešeným stavebním řízením. Nejvyšší správní soud naopak ve shodě s krajským soudem považuje průběh územního řízení ve věci *nástavby* a další okolnosti s tím související za relevantní pro posouzení toho, zda bylo usnesení o zastavení stavebního řízení vydáno v souladu se zákonem. To platí tím spíše v situaci, kdy stěžovatelka v žalobě namítala, že byla zcela odkázána na územní řízení vedené stavebním úřadem, což krajský soud interpretoval tak, že nemohla územní řízení ovlivnit a že záleželo toliko na stavebním úřadu, zda a kdy v územním řízení rozhodne. Právě argumentace krajského soudu popisující průběh územního řízení (plně v souladu s obsahem správního spisu) a vysvětlující obstrukční charakter jednání stavebníků představuje podle názoru Nejvyššího správního soudu náležité vypořádání zmíněné argumentace stěžovatelky. Lze tedy shrnout, že krajský soud v reakci na žalobní námitky naprosto logicky argumentoval souvisejícím územním řízením. Tato kasační námitka tudíž není důvodná. Na průběh územního řízení mohl přirozeně ve stejném kontextu v reakci na odvolací námitky stěžovatelky poukázat i žalovaný. Stěžovatelce proto nelze přisvědčit ani v tom, že žalovaný k tomuto oprávněn nebyl.

[27] K tvrzení stěžovatelky, že v řízení opakovaně uváděla, že územní řízení je vedeno stejným stavebním úřadem, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stavební úřad si byl této skutečnosti vědom. Ostatně i v odůvodnění usnesení o zastavení řízení výslovně uvedl, že sice vede územní řízení, ale ve věci doposud nebylo pravomocně rozhodnuto.

pokračování

[28] Namítá-li stěžovatelka, že i s vědomím této skutečnosti stavební úřad stavební řízení zastavil, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tak učinil s ohledem na přístup stavebníků k oběma řízením. Krajský soud správně poukázal na to, že stavebníci podali žádost o vydání rozhodnutí o umístění *nástavby* až dne 30. 10. 2019, ačkoli již z výše zmíněného usnesení ze dne 18. 9. 2018, které jim bylo doručeno dne 1. 10. 2018, museli vědět, že po nich stavební úřad požaduje předložení pravomocného územního rozhodnutí, tj. správního aktu, který bude výsledkem řízení o této žádosti. Stavebníci tedy ve lhůtě stanovené stavebním úřadem původně do 30. 11. 2018 a poté opakovaně prodloužené do 30. 4. 2019 a do 30. 10. 2019 požadované pravomocné územní rozhodnutí nepředložili a teprve v poslední den takto prodloužené lhůty požádali o jeho vydání, ačkoli museli vědět, že vydání územního rozhodnutí určitou dobu potrvá (srov. § 87 odst. 4 stavebního zákona). Stavební úřad i za této situace znovu prodloužil lhůtu k předložení pravomocného územního rozhodnutí do 30. 3. 2020. Ani k tomuto datu však stavebníci svou povinnost předložit pravomocné územní rozhodnutí nesplnili, proto následně stavební úřad usnesením ze dne 8. 4. 2020 stavební řízení zastavil.

[29] S ohledem na tyto skutečnosti a s přihlédnutím k tomu, jak stavebníci postupovali v územním řízení (nijak nevysvětlené pozdní podání žádosti o vydání rozhodnutí, opakované námitky podjatosti, nesouhlas s místním šetřením, žádost stěžovatelky o přerušování řízení), Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že jednání stavebníků vykazovalo obstrukční rysy a že stěžovatelka neměla nárok na to, aby došlo k opětovnému prodloužení lhůty, aby mohla splnit podmínku podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Stěžovatelka navíc o další prodloužení lhůty, která uplynula dne 30. 3. 2020, ani nepožádala.

[30] Krajský soud proto nepochybil, pokud aproboval postup stavebního úřadu, který – vědom si dosud probíhajícího územního řízení – zastavil stavební řízení z důvodu nepředložení pravomocného územního rozhodnutí. Krajský soud současně zcela správně poukázal na to, že stavebníkům byla k doplnění jejich žádosti poskytnuta dostatečná lhůta, konkrétně cca 18 měsíců. Nejvyšší správní soud dodává, že celých 13 měsíců stavebníci bezdůvodně a zbytečně ztratili tím, že žádost o vydání územního rozhodnutí podali až dne 30. 10. 2019, ačkoli tak mohli učinit již 1. 10. 2018. Ani námitka upozorňující na to, že stavební úřad věděl o probíhajícím územním řízení, tak není důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatelky srovnávající územní řízení ve věci *nástavby* s řízením týkajícím se sousední nemovitosti č. p. 6, které s nyní řešenou věcí skutečně nesouvisí. Nejvyšší správní soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stavebníků proti usnesení o zastavení stavebního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V takovém případě přísluší odvolacímu orgánu i správním soudům posuzovat výhradně to, zda byl dán důvod pro zastavení řízení podle zmíněného ustanovení, či nikoli. V nyní řešené věci spočíval hlavní důvod pro zastavení řízení v tom, že stavebníci ve stanovené lhůtě navzdory výzvě stavebního úřadu a náležitěmu poučení nepředložili pravomocné územní rozhodnutí o umístění *nástavby* či územní souhlas, což je nezbytný podklad, bez kterého nelze stavební povolení vydat. Z tohoto pohledu lze územní řízení o umístění *nástavby* považovat za řízení související, jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil výše, zatímco řízení týkající se údajně nepovolených stavebních úprav sousední nemovitosti č. p. 6 s nyní

řešenou věcí žádnou přímou souvislost nemá, neboť je zcela bez vlivu na posouzení toho, zda bylo stavební řízení zastaveno v souladu se zákonem, či nikoli. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem v tom, že správní orgány nebyly povinny se v daném řízení zabývat námitkami týkajícími se sousední nemovitosti č. p. 6. Ani tato námitka tak není důvodná.

[32] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu